

**ZARZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 7 lipca 1983 r.

w sprawie określenia dodatków do uposażenia i równowartości świadczeń w naturze, wchodzących w skład podstawy wymiaru emerytury lub renty funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz ich rodzin, zasad uwzględniania w podstawie wymiaru nagrody rocznej oraz w sprawie świadczeń uwzględnianych przy zmniejszaniu emerytury lub renty

Na podstawie art. 37 ust. 1 i art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 1975 r. Nr 42, poz. 218) oraz art. 4 ust. 2 i art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1973 r. Nr 23, poz. 137 i z 1983 r. Nr 16, poz. 79) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dodatkami do uposażenia o charakterze stałym, wchodzącymi w skład podstawy wymiaru emerytury lub renty funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz ich rodzin, są:

- 1) dodatek służbowy,
- 2) dodatek za wysługę lat,
- 3) dodatek za stopień służbowy,
- 4) dodatek za pełnienie służby w rewizji gospodarczej,
- 5) dodatek kwalifikacyjny,

6) dodatek za służbę w warunkach szkodliwych dla zdrowia,

7) dodatek za utrzymywanie w gotowości technicznej pojazdu samochodowego,

8) dodatek specjalny.

2. W skład podstawy wymiaru emerytury lub renty wchodzi także 1/12 wypłaconej nagrody rocznej.

3. Do podstawy wymiaru emerytury lub renty funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz ich rodzin wlicza się równowartość następujących świadczeń w naturze o charakterze stałym:

- 1) równoważnik pieniężny w zamian za umundurowanie,
- 2) różnica w opłatach czynszowych.

§ 2. Składniki wymienione w § 1 ust. 1 i 3 wlicza się do podstawy wymiaru emerytury i renty w stawkach (kwotach) miesięcznych należnych na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

§ 3. Miesięczną wartość równoważnika pieniężnego w zamian za umundurowanie (§ 1 ust. 3 pkt 1) wlicza się do podstawy wymiaru emerytury i renty w wysokości obowiązującej w roku zwolnienia funkcjonariusza ze służby.

§ 4. 1. Funkcjonariuszom zwolnionym ze służby do dnia 31 grudnia 1982 r. oraz członkom rodzin pozostałym po funkcjonariuszach zmarłych do tego dnia albo po zmarłych emerytach i rencistach Służby Więziennej, którzy zostali zwolnieni ze służby do tego dnia, przyjmuje się do podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1) maksymalne uposażenie zasadnicze szczebla „E” określone w uchwale nr 118/73 Rady Ministrów z dnia 25 maja 1973 r. w sprawie uposażenia funkcjonariuszy

Służby Więziennej, zmienionej uchwałą nr 137/80 z dnia 11 grudnia 1980 r., oraz w zarządzeniu nr 38/73/CZZK Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 czerwca 1973 r. w sprawie uposażenia funkcjonariuszy Służby Więziennej z późniejszymi zmianami, stosownie do stanowiska zajmowanego przez funkcjonariusza w dniu zwolnienia ze służby,

2) dodatek za wysługę lat przysługujący w dniu zwolnienia ze służby, obliczony od uposażenia zasadniczego określonego w pkt 1,

3) dodatek za stopień służbowy i dodatek więzienny według stawek na dzień 1 lutego 1982 r.,

4) dodatek za służbę w organach rewizji gospodarczej w stawce maksymalnej określonej w § 1 ust. 1 pkt 2 zarządzenia nr 77/75/CZZK Ministra Sprawiedliwości z dnia 19.XI.1975 r. w sprawie zasad, warunków otrzymywania i wysokości dodatków za służbę funkcjonariuszy Służby Więziennej pełniącej w organach rewizji gospodarczej — jeżeli do podstawy wymiaru nie wliczono tego dodatku w wyższej wysokości,

5) dodatek specjalny w kwocie odpowiadającej 250% uposażenia zasadniczego określonego w pkt 1, jeżeli do podstawy wymiaru nie został wliczony w wyższej wysokości, z wyjątkiem przypadków zwolnienia ze służby wskutek porzucenia służby, wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby lub skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności,

6) dodatek za pracę w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia,

7) pozostałe dodatki określone w § 1 ust. 1 pkt 5 i 7, w wysokości przyjętej w podstawie wymiaru do dnia 31 grudnia 1982 r.,

8) 1/12 nagrody rocznej ustalonej od składników uposażenia wymienionych w pkt 1—7; należność tę wlicza się do podstawy wymiaru wszystkich emerytur i rent, z wyjątkiem przypadków zwolnienia ze służby z przyczyn wymienionych w pkt 5,

9) miesięczną równowartość umundurowania według stawek na dzień 1 lutego 1982 r.,

10) kwotę rekompensat pieniężnych z tytułu podwyżek cen należnych emerytowi (reńście) za miesiąc grudzień 1982 r.; do podstawy wymiaru rent rodzinnych przysługujących więcej niż jednej osobie wlicza się kwotę rekompensat należnych tylko jednej osobie,

11) różnicę w opłatach czynszowych w wysokości przyjętej w dotychczasowej podstawie wymiaru.

2. Postanowienia ust. 1 stosuje się także do osób, którym świadczenia przyznano w trybie wyjątkowym na podstawie art. 74 ustawy z dnia 31.I.1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1973 r. Nr 23, poz. 137 i z 1983 r. Nr 16, poz. 79).

3. Podstawę wymiaru świadczeń według zasad określonych w ust. 1 ustala się również dla osób wymienionych w ust. 1, które nie nabyły uprawnień do emerytury lub renty do dnia 31 grudnia 1982 r., a spełniają warunki niezbędne do uzyskania tych świadczeń określone w przepisach obowiązujących od dnia 1 stycznia 1983 r.

§ 5. Przy zmniejszaniu emerytury lub renty inwalidzkiej w myśl art. 13 ust. 1 ustawy wymienionej w § 4 ust. 2 osobom osiągającym zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochód z innych źródeł uwzględnia się miesięczną wartość równoważnika pieniężnego ustalono-

nego w zamian za należności żywnościowe i zaopatrzenie tytoniowe — obowiązującą w dniu 1 stycznia tego roku, w którym następuje zmniejszenie emerytury lub renty.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 marca 1975 r. w sprawie określenia dodatków do uposażenia i równowartości świadczeń w naturze wchodzących w skład podstawy wymiaru emerytury lub renty funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz ich rodzin (Monitor Polski Nr 10, poz. 55).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania, z mocą od dnia 1 stycznia 1983 r.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

S. Zawadzki

Poz. 33

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 września 1983 r.

w sprawie zasad i trybu prowadzenia nauczania w zakładach karnych

Na podstawie artykułu 212 § 3 k.k.w. zarządza się, co następuje:

§ 1. Nauczanie prowadzone w zakładach karnych ma na celu:

- 1) zapewnienie wykształcenia ogólnego,
- 2) przygotowanie teoretyczne i praktyczne do wykonywania zawodu,
- 3) kształtowanie społecznie pożądanego postawy między innymi poprzez wdrażanie do wykonywania społecznie użytecznej pracy i przestrzegania porządku prawnego,
- 4) wyrabianie potrzeby samokształcenia i podnoszenia poziomu wiedzy ogólnej i zawodowej.

§ 2. 1. Nauczanie w zakładach karnych organizuje się dla skazanych odbywających karę pozbawienia wolności oraz osób odbywających karę aresztu lub aresztu wojakowego.

2. Nauczaniem mogą być objęte również osoby tymczasowo aresztowane za zezwoleniem organu, do dyspozycji którego pozostają.

§ 3. 1. Kształcenie odbywa się w szkołach, których typy oraz organizację nauczania ustala Minister Oświaty i Wychowania na podstawie ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160 z późniejszymi zmianami).

2. Kształcenie w szkołach organizowane jest zgodnie z planami i programami nauczania zatwierdzonymi przez Ministerstwo Oświaty i Wychowania.

3. Szkoły kształcą w zawodach i specjalnościach objętych klasyfikacją zawodów i specjalności szkolnictwa zawodowego.

§ 4. W nauczaniu i w wychowaniu szkoła współdziała z administracją zakładu karnego i zakładami pracy zatrudniającymi uczniów oraz z rodzinami uczniów, zwłaszcza młodocianych.

§ 5. 1. Nauczyciele i dyrektor szkoły przy zakładzie karnym wykonują obowiązki wynikające z ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 3,